

(Καρδαμύλης) ἔχουν δικαίωμα ν' ἀσκοῦν μόνον οἱ ἱερεῖς τοῦ αὐτόθι ναοῦ καὶ ὅχι ἰδιῶται ταβουλάριοι, ἐν 337, σ. 101-102.

114

1626-1627. Ἀπόφασις ἱεροδίκου Θεσσαλονίκης, δι' ἧς οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ φονευθέντος συμβιβάζονται πρὸς τὸν φονέα (φόρος αἵματος) δι' ἀποζημιώσεως 4000 ἄσπρων· σημειωτέον, ὅτι ὁ φονεὺς, μετὰ τὸν φόνον, εἶχεν ἀσπασθῇ τὸν ἰσλαμισμόν. Ἐν 33, σ. 11.

115

1627. Δι' ἀχτναμέ παρσχέςθη εἰς τοὺς Ναξίους τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς δραγομάνου, ἐν 145, σ. 121-126. Περὶ τῆς χρονίας τοῦ ἀχτναμέ, πρβλ. 349, σ. 16, σημ. 2.
«... θέλοντας οἱ κατοικηταὶ ἕναν δραγομάνο, ἃς κάμουνσι ἕναν χριστιανὸ καὶ τυχαίνοντας καμμίαν δουλειὰ εἰς τὸν λαὸ νὰ μὴν ἀφήνουνσι εἰς κανένα τρόπο κανένα νὰ μεταχειρίζεται γροικιέται διὰ ψευδομάρτυρα...».

116

1632. Συνοδικὸν ἐπιβεβαιωτήριον Γράμμα πΚ Κυρίλλου, πρὸς τὸν Κλήρον Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, περὶ δικαιοδοσίας ἀρχιεπ. Νικοδήμου καὶ πρωτοπαπᾶ Ζακύνθου, ἐν 431, τ. 4, σ. 74-76 καὶ ἐν 378, σ. 135-147.

117

1636. Προνόμια ὑπὲρ τῆς ἑλλην. Κοινότητος Στεφανουπόλεως τῆς Τρανσυλβανίας, χορηγηθέντα ὑπὸ G. Rákoczy, ἐν χφ. 976 τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας. Πρβλ. ἐν 400, σ. 204-205.

118

1636. Ἀναφορὰ 5 Νοεμβρ. προξένου Ἐνετίας ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐν 244, σ. 184.
«Ὁ σουλτάνος ἀπηγόρευσεν εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας τῆς ἐπικρατείας του, εἴτε φράγκισσες εἶναι, εἴτε ἑλληνίδες, ἢ ἑβραῖες, ἢ ἀρμένισσες, νὰ φοροῦν σκούφιε...».

119

1637. Φιρμάνιον σ. Μουράτ Δ', διάτάσσον νὰ παύσουν αἱ Ἀρχαὶ νὰ ἐνοχλοῦν τὸν π. Ἀλεξανδρείας Μητροφάνην,

εἰς τ' ἀφορῶντα διορισμοὺς καὶ παύσεις κληρικῶν, ἡ γάμους μεταξὺ Χριστιανῶν, μνημ. ἐν 450, σ. 38.

120

1637. Ἀχτναμές σ. Μουράτ Δ', ὑπὲρ π. Ἱεροουσαλήμ Θεοφάνους Δ', ἐν 280, Γ', σ. 225–226.

121

1637. Διαταγή Μπηκὴρ πασᾶ πρὸς τοὺς Γέροντας καὶ ραγιάδες τῆς Σύρου, ἐν 110, σ. 31.

«Θέλει ξέρετεν πῶς ἦρθεν ὁμπρὸς μου ὁ ἐπίσκοπός σας μὲ τοὺς Γέροντες ποῦ ἀπεστείλετεν ἐσεῖς μὲ τὴν γραφὴν σας καὶ ἐκλάψασιν ὁμπροστά μου πῶς ὁπίσκοπος εἶναι πειρασμένος αὐτοῦ ἀπὸ ἕναν πατᾶ ρωμαῖο . . . πῶς ἐπάτησεν πολὺς βολὲς τὶς ἐκκλησίαις του τὲς φράγκικες ἐναντίον τὰ μπεράτια . . . καὶ ἀκόμη τότε πειράζει μὲ ἀβανίες καὶ κάλπικες γραφεὲς ποῦ ἔγραψεν εἰς τὴν Ἀντρο διὰ νὰ βάζῃ ἀνεκατώματα εἰς τὸ ραγιαῖ μου . . . Τὶ ὁπίσκοπος δὲν θέλω νὰ εἶναι πειρασμένος, μηδὲ ἀπὲ τούρκους, μηδὲ ἀπὲ ρωμαίους . . .».

122

1639–1777. «Κώνδηκας τῆς κομπανίας τῶν ρωμαίων πραγματευτάδων Σιμπινίου» τῆς Ρουμανίας, ἐν χφ. 976 τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, φ. 74α–131α, ἐν 402, σ. 117–119. Πρβλ. κατωτέρω ἀριθ. 257.

« . . . Ἀναγκαῖα δικαιώματα καὶ νομοθεσίαι τῶν πραγματευτῶν, ὅπου πρέπει νὰ τὰ φυλάττωμεν ἀπαραιτήτως ἐν τῷ μέσῳ μας, διὰ σύστασιν καὶ εὐταξίαν τῆς Κομπανίας, μιμούμενοι τοὺς νόμους καὶ τὴν συνήθειαν τῆς τζάρας ταύτης».

123

1639?– «Μετ' ὀλίγον (μετὰ τὴν 8 Ὀκτ. 1639) ἐκανόνισεν ἡ Βενετικὴ Γερουσία τὰ περὶ ἐφέσεων, διαζυγίων καὶ προστίμων. . . Ὅλα δὲ τὰ ἀποφασιζόμενα περὶ ἀφορισμῶν, διαζυγίων καὶ καθαιρέσεως κληρικῶν, ἐφesiβάλλονται πρὸς τὸν Γενικὸν Προβλεπτὴν τῶν τριῶν Νήσων . . . Αὐτοὶ δὲ ὀφείλουσι νὰ δικάζωσι κατὰ νόμους καὶ κανόνας τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατ. Ἐκκλησίας . . .

ἐν 378, σ. 143.

124

1640. Προικοσύμφωνον ἀπὸ 6 Σεπτ., ἐν Ἰκαρίᾳ. ἐν 243, σ. 67.

